Láska je silnější než osud.
MANŽELÉ A MILENCI
BEATRIZ WILLIAMS
Přeložila Michaela Ponocná
metafora

Ukázka z knihy:

„Ale, Paige. No tak. Opravdu si myslíš, že nějaký bratranec z třetího kolena daruje Samovi ledvinu?"

„Mallory," řekne, „já prostě musím něco udělat."

„Protože já to neudělám. To chceš říct?"

„Situace s otcem dítěte je taková, jaká je. Tvůj názor zřejmě nezměním." Připlácne mi pořadač na hruď. „Ale možná ho změní tohle."

„Co tím myslíš?"

„Myslím tím, že jsem prošla všechny ty krabice s dokumenty, které máma nechala na půdě. Věci, co si schovala z našeho dětství, věci,
co si schovala po babičce a dědovi."

„A?"

Paige si založí ruce. „Podívej se na tu první stránku."

Pohlédnu dolů.

Stojí tam *Osvědčení o adopci*.

„Do prdele. My jsme *adoptované*?"

„... dechberoucím způsobem se tu proplétají dvě časové linie a vytvářejí příběh plný vášně, naděje a srdcervoucích rodinných tajemství. Je to dojemné a intimní zkoumání lidského srdce, stejně jako putování několika desetiletími a rozličnými místy, a navíc s podmanivou a ohromující sílou..."

– bestsellerová autorka Allison Pataki

„Manželé a milenci *je strhující kniha plná historických detailů, současné romantiky, nádherného prostředí u moře, a ještě mnohem více."*

– www.confessionsofabookaddict.com

MANŽELÉ A MILENCI

Beatriz Williams

MANŽELÉ A MILENCI

Přeložila Michaela Ponocná

metafora

Kniha *Manželé a milenci* je fiktivním vyprávěním. Všechny události a rozhovory a všechny postavy s výjimkou těch historicky známých jsou výsledkem autorčiny obrazotvornosti a neměly by být vnímány jako skutečné. Místa, kde se vyskytují skutečné historické postavy, ať už jde o určitě situace, události nebo rozhovory související s těmito osobami, jsou zcela dílem fikce a nemají zobrazovat skutečné události nebo proměnit zcela fiktivní povahu tohoto díla. Ve všech dalších ohledech je jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími nebo zemřelými, zcela náhodná.

Copyright © 2024 by Beatriz Williams
Published by Ballantine Books, New York, USA
Translation © Michaela Ponocná, 2025
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-6322-9 (ePub)
ISBN 978-80-271-6321-2 (pdf)
ISBN 978-80-7625-937-9 (print)

Tuto knihu věnuji s vděčností svým dětem,
které nikdy nesnědly žádné špatné houby.

PROLOG

Mallory

červen 2019
Mystic, Connecticut

Jednoho sobotního rána koncem června jsem dala Samovi pusu na rozloučenou a k telefonátu, který mi změnil život, došlo následující pátek odpoledne.

Vlastně mi volali dvakrát. Vstala jsem od psacího stolu, abych chvíli pracovala na zahradě. Vzpomínám si, že rajčata toho léta rostla jako z vody a na keřích růží doslova explodovaly květy. Všeho byla taková hojnost. Pokud se zaseknu u nějakého nápadu, občas mi pomůže, když se na chvíli vzdálím a dělám něco jiného, něco manuálního, užitečného, a ten uzel v mojí hlavě se uvolní a rozvine do těsta na chleba, mydlinek či hromádek složeného oblečení.

Nebo do měkké, úrodné hlíny zeleninového záhonu.

Pořád se mě zmocňuje hrůza, když se podívám na ten kus země a vzpomenu si, jak jsem tam klečela, vyvazovala bující nové výhony a broukala si, zatímco se mi v hlavě rýsoval nový vzor – plazící se popínavka v neposkvrněném odstínu jarní zeleně, ani moc tmavá, ani moc světlá, v barvě příslibu, kudrlinky jemných výhonků a lístků vyrážejících z mateřské liány.

Pár minut před třetí jsem se zvedla, oprášila si džíny, stáhla rukavice a šla jsem si dovnitř pro sklenku vody a skicák.

Vzpomínám si, že můj telefon ležel na kuchyňské lince, protože jsem si ho nechala doma. Víte, jak to chodí. Říkala jsem si, že zajdu na pár minut na zahradu, vytrhám trochu plevele, možná zaliju rajčata, nadýchám se čerstvého vzduchu, ale jedna věc vedla k druhé a byl krásný den, pětadvacet stupňů a ne tak vlhko, jak bývá později v létě. Od řeky Mystic vanul větřík, jenž byl cítit mořem. U padacího mostu se to bude hemžit turisty, kteří si chtějí dát zmrzlinu. V akváriu budou děti křičet radostí, když se kolem nich na druhé straně plexiskla proženou běluhy. Každopádně, můj telefon osaměle ležel na pracovní desce, tak jsem ho zvedla, abych si zkontrolovala vzkazy a upozornění na znepokojivé zprávy, možná si trochu projela internet, a místo toho jsem uviděla, že mám dva zmeškané hovory z tábora u jezera Winnipesaukee.

Znáte ten pocit. Ten pocit zná každý rodič.

Nejspíš o nic nejde, říkáte si, *nejspíš se jen ztratily nějaké papíry nebo ten kluk impulzivně vykřikl něco nevhodného.* Možná se popral, nedej bože. Děti v tomhle věku dokážou být pěkně agresivní.

Ale vaše tělo si nepočíná tak logicky, že? Vaše tělo se vyvinulo, aby očekávalo katastrofy. Vaše tělo přeskočí rovnou k tomu nejhoršímu scénáři. Zvedne se vám žaludek, třesoucí se ruka uchopí telefon. Bušící srdce vám naráží do hrudní kosti.

Ťuknete na číslo, abyste zavolali zpátky.

Hlasem plným falešného optimismu řeknete: *Dobrý den! Tady Mallory Dunneová. Samova máma. Volali jste mi.*

A uslyšíte tu chviličku ticha, zlomek povzdechu, jak osoba na druhém konci sbírá odvahu k úkolu, který má před sebou.

A pak ta obávaná slova:

Paní Dunneová, je mi líto, ale mám pro vás špatné zprávy.

Myslím, že jsem musela jet celé ty tři hodiny do New Hampshire v šoku. *No tak, jen žádnou paniku,* říkala jsem si pořád dokola. *Tohle se neděje doopravdy. Je to jenom film, na který se díváš, scénář, podle kterého hraješ. Něco jako metaverse! Ať už je to cokoli.*

Každopádně to není skutečné.

Nejde tu o tvého skutečného syna, lásku tvého života.

Vzpomínám si, že jsem před odjezdem vypláchla hrnek od kafe a dala ho do myčky. Nemůžete přece nechat hrnek od kafe na kuchyňské lince, když odjíždíte na bůhvíjak dlouho do New Hampshire! Přejela jsem si rty rtěnkou, i když se mi ruka třásla tak, že jsem vypadala jako jedna z těch ženských na Instagramu, které si rtěnkou přetahují okraje rtů, aby vypadaly větší. Začala jsem si házet do tašky nějaké věci na přespání a pak mě napadlo: *Co když umře a já se s ním nestihnu rozloučit?*

Upustila jsem tašku na zem a vyběhla ze dveří k autu. Dojela jsem až do Springfieldu, než jsem si uvědomila, že jsem bosá, takže jsem se musela zastavit v obchodě na benzínové pumpě a koupit si žabky. A benzín. A tři tyčinky Kind a láhev vody, protože to vypadalo, že každou chvíli omdlím.

Neumře, říkala jsem si. Naprosto zdravý kluk přece neumře, když sní jedovatou houbu.

Ledaže by už bylo pozdě.

Ledaže by zmíněný chlapec snědl zmíněnou houbu den předtím, protože ho k tomu někdo vyhecoval, a neprozradil to, protože nechtěl, aby z toho měli kamarádi problémy, takže strávil noc a ráno na ošetřovně s takzvanými žaludečními potížemi, jelikož sestra netušila, že má co do činění s otravou houbami.

Ledaže by už škoda byla napáchána.

Ledaže ho udržují při životě jen proto, abych se s ním mohla rozloučit a dát souhlas s darováním orgánů.

Můžete darovat orgány dítěte, které pozřelo jedovatou houbu?

Prosvištěl kolem mě range rover s newyorskou poznávací značkou. Podívala jsem se na tachometr a viděla, že jedu jenom stovkou, jako by nebyl žádný spěch, žádná naléhavá situace, nechci přece dostat pokutu za rychlost nebo tak něco.

Šlápla jsem na plyn.

Neumře, řekla jsem nahlas.

Můj báječný, krásný chlapec.

Který na podzim rád hraje fotbal a na jaře baseball.

Jehož oblíbené jídlo jsou opečené maršmelouny.

Který minulý týden na návštěvě u své tety na Cape Codu jezdil se sestřenicemi na bodyboardu a předstíral, že ho napadl žralok. (*To nebylo vtipné,* řekla jsem mu, když jsem ho vylovila z vody.)

Který večer před odjezdem na tábor naplnil starou sklenici od marmelády světluškami a řekl mi, že ta světýlka podle něj pocházejí od všech našich předků v nebi, kteří na nás dohlížejí.

Bouchla jsem do volantu. Tak kde byly všechny ty zatracené světlušky včera?

Zrovna když jsem dojela do White River Junction a odbočila z mezistátní dálnice, začalo pršet. Několik těžkých kapek, pár dalších a vzápětí – jak se dalo čekat – monzun. Zapnula jsem stěrače. O tři vteřiny později jsem je dala na maximum. Divoce kmitaly sem a tam po skle, ale stejně jsem nic neviděla. Přede mnou padaly z nebe provazce deště. Bylo to jako snažit se dívat skrz vodopád.

To, co se stalo potom, je čirá pravda.

Takže, řítím se po té cestě newhampshireskými lesy směrem k nemocnici. Každá vteřina se počítá. Ale vidím sotva na tři metry před sebe. Tak napínám oči, ani nemrkám, a najednou se přede mnou mihne cosi tmavého a *bác*! Narazí to do čelního skla a do čelistí stěračů.

Nejspíš jsem vykřikla, nevím.

To ubohé stvoření, ten pták, má jen pár centimetrů. Míhá se po skle sem a tam, sem a tam, všude je peří a já brečím, křičím a brečím, prosím Boha, ať toho ptáka osvobodí, protože nemůžu zastavit, musím se dostat ke svému synovi, než zemře.

Ale to ubožátko zůstává zaseknuté ve stěračích a rozmazává mi po čelním skle krev, kterou smývá déšť. Ani nevím, co je to za ptáka. Prostě jedu dál a modlím se a brečím.

Když jsem prudce zahnula na parkoviště Dartmouth-Hitchcockova lékařského střediska, kam Sama dnes krátce po poledni dopravili vrtulníkem, déšť už slábl.

(Později, až uvidím *tuhle* položku na vyúčtování od pojišťovny, vstanu, abych si nalila sklenku bourbonu.)

Ale v tu chvíli jsem nepřemýšlela o tom, kolik to bude stát. Zachránit syna, to bylo to jediné, na čem mi záleželo. Jakýmsi zázrakem jsem našla místo poblíž pohotovosti, dupla na brzdu a vystoupila. Poblíž stál nějaký muž a kouřil cigaretu. Zíral na ptáka na čelním skle mého starého volva, kombíku, který jsem podědila po sestře.

„Je mrtvý?“ zeptala jsem se.

Podíval se na mě. Pořád mám v paměti jeho podobu – toho mladého, chytrého kluka v zeleném zdravotnickém oděvu, jenž se nejspíš měl co ohánět. Vzpomínám si, že jsem si pomyslela, že podle toho, jak vypadá, to asi bude rezident nebo medik – kluk, který nic nedostal zadarmo, žádné nóbl soukromé školy, žádní soukromí učitelé ani rodiče s přehnanými ambicemi. Po škole pracuje jako balič nákupů, aby si našetřil peníze. Prostě se chce stát doktorem.

„To je sova,“ řekl. „Soví mládě.“

„Je mrtvá? Jen mi řekněte, je mrtvá?“

„Samozřejmě že je mrtvá,“ odpověděl mi.

Na recepci pohotovosti jsem na službu konajícího ošetřovatele vychrlila nějaké vysvětlení o letním táboře a houbách. Byl zvyklý na hysterické rodiče a přerušil mě, aby se hlasem, který nebyl ani milý, ani nevlídný, zeptal na pacientovo jméno.

Zhluboka jsem se nadechla. „Sam Dunne.“

„Datum narození?“

„Desátého května dva tisíce devět.“

„Příbuzenský vztah k pacientovi?“

„Jsem jeho matka, proboha!“

S pohledem upřeným na monitor ťukal do klávesnice. „Jméno?“

„*Moje* jméno?“

„Ano, paní.“

Zadívala jsem se na pěšinku v jeho vlasech. Byly světle hnědé, vlnité. Pod nimi růžová pokožka hlavy.

Ošetřovatel vzhlédl. „Paní? Jak se jmenujete?“

Začíná to na M, pomyslela jsem si. *Tohle zvládneš.*

Pomalu mi zamával rukou před obličejem. „Paní? Nepotřebujete se posadit?“

„Mallory!“ Samou úlevou jsem svěsila ramena. „Mallory Dunneová.“

Ošetřovatel se otočil zpátky k počítači a pokračoval v ťukání. „Ještě budu potřebovat váš průkaz totožnosti a kartu pojištěnce, prosím, paní Dunneová.“

„Cože?“

„Průkaz totožnosti a pojištění, prosím.“

Chytila jsem se okraje přepážky a naklonila se k němu. „Můj syn umírá a vy chcete vidět můj *průkaz totožnosti?*“

„Paní Dunneová, musím vás požádat, abyste se uklidnila –“

„*Uklidnila?* Právě jsem sem jela tři hodiny autem! Ani nevím, jestli je naživu! Je mu deset! Má kolem sebe samé cizí lidi! Potřebuje mámu!“

„Paní Dunneová –“

„Chci – vidět – svého *syna*!“

Ošetřovatel zavřel oči, obrnil se trpělivostí a pomalu, mile jako paní učitelka v mateřské školce mi řekl: „Já vám rozumím. Ale stejně vás budu muset požádat o průkaz totožnosti. Z bezpečnostních důvodů. Pokud Samův otec –“

„Samův otec,“ přerušila jsem ho, „není ve hře.“

„Přesto –“

„Jaké přesto, sakra?!“

Ošetřovatel zvedl sluchátko. „Zavolám ochranku.“

„*Ochranku?* Děláte si ze mě srandu? Tam někde je můj *syn*! Potřebuju vidět svého syna a vy chcete zavolat ochranku?“

„Paní Dunneová, musíte se uklidnit –“

Ukázala jsem mu prstem na hruď. „*Nikdy* neříkejte ženě, ať se uklidní! Zvlášť ne *matce*, jejíž *dítě* je na *pohotovosti*! A nějaký *chlap* se jí snaží zabránit, aby ho *viděla*! A mimochodem, já nejsem žádná *paní*!“

Ošetřovatel se zvedl ze židle, v jedné ruce telefon. „A já zase říkám *vám*, slečno Dunneová, že musíte začít trénovat klid hned teď. Už kvůli svému synovi. Protože ho budete potřebovat.“

* * *

O půl hodiny později přišla do čekárny vyhrazené pro hysterické rodiče moje sestra. Vyskočila jsem ze židle.

„Paige? Co tady sakra děláš?“

„Jsem kontaktní osoba pro případ nouze, pamatuješ? Přijela jsem, jak nejrychleji to šlo. Ach, Mallory.“ Přistoupila ke mně a přitáhla si mě do náruče. Voněla gardéniovým mýdlem a zodpovědností. „Ty vždycky všecko zvořeš, zlato. Jenom *ty* můžeš skončit v nemocniční base.“

„Viděla jsi ho? Je v pořádku?“

„Mluvila jsem s doktorkou. Je stabilizovaný. V kritickém stavu, ale stabilizovaný –“

„V kritickém stavu? Co to znamená?“

Paige se ode mě odtáhla a chytila mě za ramena. „Zajdeme spolu za doktorkou, ano?“

Doktorka Stephensová byla drobná, energická žena s blond culíkem, jedna z těch, které za úsvitu uběhnou dvanáct kilometrů, než jdou do práce. Když jsme se k ní s Paige přiblížily, vzhlédla od desek s dokumenty a sjela mě pronikavým pohledem.

„Paní Dunneová,“ oslovila mě.

Otevřela jsem pusu, abych ji opravila, a pak jsem ji zase sklapla.

„Paní doktorko?“ řekla jsem pokorně. „Jsem Samova matka.“

„Ano. Je mi moc líto, co se mu stalo. Každý rok ošetřujeme jistý počet případů otravy houbami, ale málokdy je to tak vážné jako teď.“

„Jak vážné?“

„Příštích osmačtyřicet hodin bude kritických. Váš syn pozřel stopkovýtrusnou houbu známou jako *Amanita phalloides* –“

„Promiňte, cože?“

Znovu mě probodla pohledem. „Muchomůrku zelenou.“

„Do prdele,“ řekla jsem.

„Myslela jsem, že vás už informovali.“

„Mluvili o *houbě*. Ne o posrané muchomůrce zelené.“

Skoro bylo slyšet, jak se jí ježí chlupy. Její oči nebyly průzračně modré, ale zastřené jako zatažená obloha za úsvitu a já nedokázala

poznat, jestli má námitky proti mému postoji, proti mému vyjadřování, nebo proti obojímu.

Paige mě chytila za loket. „Omluvte ji, paní doktorko. Když je rozčilená, tak jí to občas ujede."

„Samozřejmě," řekla doktorka Stephensová. „Muchomůrka zelená obsahuje dva základní typy toxinů – amatoxiny a falotoxiny. V první fázi, která začíná několik hodin po požití, se u pacienta projeví běžné příznaky gastrointestinálních potíží – zvracení, průjem. Takže v tomto počátečním stadiu, pokud nevíme, že pacient zkonzumoval houbu, se nad tím snadno mávne rukou nebo se to chybně diagnostikuje jako norovirus."

„Střevní chřipka," poznamenala znalecky Paige.

„Přesně tak. Zejména v případě dětí, a *zvlášť* když se zdráhají říct dospělým, co prováděly." Doktorka Stephensová cvakla koncem propisky. „Během této doby však už toxiny začínají napadat pacientovy orgány –"

„Do prdele," řekla jsem. „Kurva."

„– především játra a ledviny, což v nejhorších případech vede k selhání orgánů a úmrtí."

Hraju ve filmu, připomněla jsem si. *Tohle se neděje doopravdy.*

„Ale dá se to léčit, ne? Máme přece moderní medicínu. Můžete mu něco dát."

Podívala se do svých desek. „Bezprostřední obavy nám dělá dehydratace. Nitrožilně mu podáváme tekutiny, elektrolyty. Existuje několik různých antibiotik, u nichž se prokázalo účinné působení proti toxinu –"

„A dáváte mu je?"

„Ano, společně s nitrožilně aplikovaným silibininem – to je výtažek z rostliny běžně známé jako ostropestřec mariánský –, který pomáhá játrům bojovat s poškozením způsobeným oběma toxiny."

„A dál?"

Pokrčila rameny. „Léčíme symptomy. Zbytek je na jeho těle. Na tom, kolik toho požil, kdy přesně to požil."

„Má bolesti?"

„Je v kómatu, paní Dunneová. To je v těchto případech běžné."

„Můžu ho vidět?“

Její tvář zjihla. „Samozřejmě. Pojďte se mnou.“

Vyrazila kolem nás. Dotkla jsem se lokte jejího bílého pláště, abych ji zastavila.

„Paní doktorko? Jsem *slečna* Dunneová. Ne paní.“

Lékařka si udělala poznámku do desek. „A jeho otec?“

Tentokrát promluvila Paige. „Jeho otec není ve hře.“

Na pozadí bílého polštáře měla Samova tvář barvu tortillových chipsů. Možná jsem zalapala po dechu.

„To je žloutenka,“ řekla sestřička.

Klesla jsem na židli vedle postele. Ne proto, že bych chtěla, ale protože jsem se už neudržela na nohou. „Do prdele,“ zašeptala jsem.

„Můžete se ho dotýkat. Mluvit na něj. Dát mu vědět, že jste tady.“

Všude kolem něj pípaly a chrčely přístroje. Sam byl odjakživa na svůj věk velký, robustní jako jeho otec. Zářivý. Energie z něj přímo sršela. Někdy až moc. Tak moc, že jsem večer občas padla do postele a brečela vyčerpáním, protože tu nebyl nikdo jiný, kdo by tu ohnivou kouli udržel, aby se nevystřelila do vesmíru, protože jsem na všechno kolem Sama byla jen já.

To scvrklé, zažloutlé tělo na posteli nemůže být Sam. To není on. Někde se stala chyba.

Pak jsem se podívala na jeho obličej. Na čele měl kadeř vlhkých zlatých vlasů stejné barvy, jakou měla jeho kůže. Odhrnula jsem ji. Paige za mými zády mi položila ruku na rameno.

„Ahoj, kamaráde,“ zaskřehotala jsem. „To jsem já, máma. Promiň, že mi to chvíli trvalo. Zácpa.“

Odpovědělo mi pípání monitorů.

„Každopádně jsem to zvládla. Jsem tady. Co nevidět tě dáme do pořádku. A až se probudíš, tak si mě nepřej –“

Paige zafrkala smíchy.

„Nenapadne tě nic jiného než sníst jedovatou houbu, proboha! Zatracenou houbu.“

„Mallory, nenadávej před tím klukem.“

„Promiň, kámo. *Mizernou* houbu.“

Sestra dokončila kontrolu všech monitorů a otočila se k nám. Přejela pohledem tam a zpátky, na mě a na Paige. „Takže… vy jste rodiče?“

Paige stáhla ruku z mého ramene. „Ježíši, to ne. Já jsem její sestra. Ona je matka.“

„Chápu. No, máte pěkně odolné dítě, to vám tedy povím.“

„Myslíte?“ řekla jsem.

„Jasně. Pod vší tou žlutou je docela roztomilý, ne? Vypadá jako ten zpěvák.“

„Vážně?“ ozvala se nevinně Paige. „Který zpěvák?“

„Však víte. Ten, co sedí na stoličce a hraje na kytaru. Má tu novou písničku o ptácích, co letí na jih a neohlížejí se zpátky.“ Zabroukala pár taktů. „Víte, koho myslím. Před pár týdny byl na obálce *People*. Tenhle kluk jako by mu z oka vypadl.“

Otočila jsem se zpátky k Samovi a sevřela jeho bezvládnou ruku mezi svými dlaněmi. Točila se mi hlava, až jsem myslela, že se snad pozvracím.

„Já nevím,“ řekla jsem. „Tu jsem ještě neslyšela.“

Když jsem se později ohlížela za tím prvním týdnem v nemocnici, moc jsem si z něj nepamatovala. Říká se, že takové zážitky má člověk rozmazané, a může to znít jako klišé, ale ukázalo se, že to tvrzení je pravdivé, jak už klišé někdy bývají. Ráda bych řekla, že nastal okamžik zjevení, bod obratu, po němž jsme už věděli, že Sam přežije, a že jsme měli radost a odhodlání a šťastný konec, kdy jsme poděkovali všem lékařům za záchranu jeho života a odjeli domů v těch křehkých chvílích pozdního odpoledne, kdy je vzduch zalitý zlatem. Jako ve filmu.

Ale život není film a takový okamžik nikdy nenastal.

Čas jsme určovali podle pípání monitorů a východů a západů slunce venku za oknem, ve světě, kde obyčejní lidé žili dál své životy, jezdili na dovolenou, užívali si léta. Paige přivezla děti a zamluvila ubytování v jednom z aparthotelů a nikdo si nestěžoval, že přichází

o léto u oceánu nebo že v kopcích New Hampshire neseženete smažené škeble. O víkendech za námi jezdil její manžel. Milý chlapík, Jake.

Paige mi nosila kávu a sendviče a starala se, abych si čistila zuby a převlékala se.

Den za dnem Sam dál žil, dýchal, existoval a strach z jeho smrti vystřídal strach z budoucnosti, která nás čeká.

Co přijde v tom novém světě, v němž můj desetiletý syn nemá funkční pár ledvin.

Jeden okamžik si přece jen pamatuju. Vzpomínám si, jak jsem vyšla z nemocnice, abych odjela do hotelového pokoje, který nám Paige zamluvila, ne proto, že bych chtěla odejít, ale protože na tom trvala. Bylo to na druhý den, poté co jsem první noc spala – nebo spíš nespala – na židli v Samově nemocničním pokoji.

Potřebuješ se vyspat v posteli, řekla mi Paige. *Sam potřebuje, aby ses vyspala v posteli.*

A tak jsem se dovlekla na parkoviště a našla své auto. Hodina už sice pokročila, ale protože byl konec června a my jsme byli v New Hampshire, obloha teprve začínala tmavnout. Vzduch byl ztěžklý stíny. Bylo by to strašidelné, kdyby na tomhle světě ještě zbylo něco, co by mě mohlo vyděsit.

Došla jsem k autu a zírala na chomáč peří dole u stěračů.

Na toho ptáka jsem úplně zapomněla.

Soví mládě, řekl ten muž s cigaretou a měl pravdu. O lesních ptácích toho moc nevím, ale podle tvaru hlavy a mrtvých skelných očí se dalo poznat, že jde o sovu. Malou, mladou sovičku. Nejspíš právě vyletěla z hnízda. Vyletěla do širého světa, v panice narazila do mého čelního skla a umřela a soví matka ani otec se nikdy nedozví, co se jí stalo.

V uších mi stále znělo neutuchající pípání monitorů. Odtikávání Samova života.

„Je mi to líto," pošeptala jsem sovičce. „Je mi to moc líto."

Sedla jsem si na obrubník a rozevřela dlaně.

Mámin náramek na pravém zápěstí mi sklouzl špatným směrem, takže mi jeho konce přiskříply jemnou kůži na vnitřní straně paže. Před smrtí mi ho odkázala a já znovu pocítila šok vždycky, když jsem ho spatřila obtočený kolem vlastní ruky namísto matčiny – zlatou kobru s vyklenutou kápí, připravenou k útoku, dvě drobná smaragdová očka a maličký rubínový jazyk věčně se natahující po špičce ocasu. Tenhle náramek dostala od své vlastní matky, říkala nám, když jsme byly malé, a já jsem máminu ruku nikdy neviděla bez něj.

Až do jejího pohřbu před rokem a půl.

Hleděly na mě třpytivé hadí oči, měly stejnou barvu jako ty matčiny.

„Tolik ji potřebuju," zašeptala jsem. „Proč sis ji vzala?"

Ale kobra neřekla ani slovo.